



Micron

REVISTA STUDENTEASCĂ A INSTITUTULUI POLITEHNIC TIMIȘOARA

Anul II. Nr. 6

aprilie 1969

BIBLIOTECA UNIV. POLITEHNICĂ
Nr. Joi 1969
Exemplar legal

8 pag. lei 0.25

HOTĂRÎRE ȘI ENTUZIASM TINERESC

Timp de trei zile reprezentanții celor peste 145.000 de studenți din România au dezbătut cu toată competența, cu tot spiritul de răspundere, aflat de caracteristică tineretului universitar, problemele de importanță majoră ce stau în fața acelor ce mâine vor fi chemați să ridice patria noastră socialistă pe cele mai înalte trepte de progres și civilizație.

Cel mai înalt forum al studențimii române, adunat sub cupola palatului M.A.N., dăd glas profundelor sentimente de responsabilitate robustă ce animă și caracterizează munca și viața tineretului nostru universitar, a exprimat dragostea, nefericitul respect față de acei ce asigură azi toate condițiile unei dezvoltări armonioase a României, față de făuritorii tuturor bunurilor materiale și spirituale de care beneficiază din plin studenții patriei, față de Partidul Comunist Român — stegarul tuturor victoriilor națiunii noastre socialiste.

Conștienți de rolul pe care studențimea îl are în dezvoltarea și pe mai departe a întregii vieți materiale și spirituale a țării, aleșii tineretului universitar veniți din toate colțurile meleagului românesc și-au exprimat încă odată hotărârea nestrămutată de a munci și pe viitor cu pasiunea și elanul caracteristic, de a închina patriei toate eforturile lor creatoare, toată pricepera, tot talentul lor, în spiritul idealurilor nobile ale socialismului și comunismului.

Prin hotărârea lor, au dat glas, convingerilor și energiei întregii studențimii, a tuturor aceluia ce azi în amfiteatrele țării muncesc cu ardore și perseverență pentru ca mâine în marele și sublimul amfiteatru al țării să fie oameni de nădejde, specialiști cu o înaltă competență care să îndeplinească cu o majoră responsabilitate toate sarcinile construcției mărețului edificiu al comunismului.

Conferința a avut înalta cinste de a asculta cuvântul secretarului general al Partidului Comunist Român, tov. Nicolae Ceaușescu care arăta: „Dezbaterile largi care au avut loc au fost pătrunse de spirit de răspundere față de problemele cele mai arzătoare ale procesului de învățământ, ale vieții universitare, ale întregii activități de formare a viitorilor intelectuali din patria noastră, constructori ai socialismului și comunismului”.

Din cuvintele tov. Nicolae Ceaușescu se desprinde înaltă apreciere pe care o dă Partidul Comunist Român, Comitetul său Central întregii activități studențești, dragostea filială pe care o poartă permanent conducerea de partid și de stat, secretarul general al P.C.R. personal, acelor ce

caută ca prin lărgimea orizontului lor științific și spiritual să poată răspunde cu fruntea sus problemelor majore ale vieții universitare.

Conferința în consens unanim cu ferma voință a tineretului universitar din întreaga țară, a afirmat cu tărie adeziunea totală la politica marxist-leninistă a partidului, pentru că aceasta reprezintă toate aspirațiile vitale ale unei națiuni viguroase și hotărâte, care cu încredere neferimurită privește prezentul și viitorul României, — socialismul și comunismul.

Studențimea română, profund ancorată în realitățile politice și sociale ale țării, hotărâtă să nu precupească nici un efort pentru însușirea celor mai înalte concepte despre viață și muncă — conceptele trainiceii teorii marxist-leniniste — și-a exprimat „viața satisfacă pentru programul amplu și clar pe care Direcțiile Comitetului Central și noua Lege a Învățământului, le-au pus la temelia dezvoltării și pe mai departe a perfecționării și modernizării școlii noastre de toate gradele”.

Sint cuvintele cuprinse în „Chemarea adresată întregii studențimii de Conferința a VII-a a Uniunii Asociațiilor Studențești din România”, sint sentimentele ce animă pe toți cei ce astăzi își desăvîrșesc o multilaterală pregătire, exprimă recunoștința imensă pentru poporul român, pentru Partidul Comunist Român.

E recunoștința tinerei generații — acest frumos vis al viitorului, e neferimurita dragoste a unor inimi tinere față de acei ce veghează destinele României socialiste. A VII-a Conferință a Uniunii Asociațiilor Studențești din România, a marcat un moment crucial în viața organizațiilor de tineret din institute și facultăți.

Statutul Uniunii Asociațiilor Studențești — organizație unică, politică și profesională a studențimii române, parte integrantă a Uniunii Tineretului Comunist, crează cadrul favorabil pentru dezvoltarea permanentă, pentru îmbunătățirea muncii în toate sectoarele vieții universitare.

Aceste măsuri trebuie să

A VII-a Conferință a Uniunii Asociațiilor Studențești din România

constitue un far diriguitor pentru toată activitatea noastră viitoare, trebuie să fie imboldul afirmării tuturor inițiativelor organizațiilor și studenților în spiritul teoriei revoluționare a clasei muncitoare, în viziunea clară, profund umanistă a Partidului Comunist Român.

Conferința și-a desfășurat lucrările în contextul unor tu-



la luminiișul tineretii tale, școala e o uriașă floare de cleștar; în ea se răsfing înmănușate zorile năvalnice cu nostalgicele înserări.

Acolo, vâpăile curajul se calmează în jarul demnității.

Acolo, exploziva strălucire a îndrăznicii se limpezește în apele liniștite ale înțelepciunii.

Dar nu uita, că jocul în care lumina învață să rămână vie, ascultă de legi, severe dar drepte, țesute din tainele vieții însăși.

SĂ ÎNVĂȚĂM

Examele sint popasul dintre două urcușuri, în care tu probezi că te știi orienta independent, în care tu arăți că poți cugeta și decide pe răspunderea ta.

Nu uita însă că tu vei fi conducătorul de mâine, nu prin nemijlocita comandă ce ți-o asumi asupra unei munci de ansamblu, ci prin creația minții tale în care trebuie să dospească procedul, proiectul, planul, pe care cei ce te așteaptă îl vor realiza.

SĂ ÎNVĂȚĂM

Examele sint schimbul de încredere, schimbul de răspundere, dintre tine viitor inginer, care azi înveți pentru a putea gândi mâine constructiv și muncitorul, onest și anonim, care azi îți ocrotește prin munca lui răgazul învățaturii, pentru ca mâine acea muncă a lui să fie mai bună, mai sigură, la îndemnul tău.

El îți dă totul, tu confirmă-i încrederea.

SĂ ÎNVĂȚĂM.

multoase pregătiri, în ambianța unui avînt creator remarcabil, a unei efervescente materiale și spirituale majore — aspecte caracteristice activității cu care întregul nostru popor împinșă două mărețe evenimente: Sărbătorirea celei de-a 25-a aniversări a Eliberării patriei de sub

dreptății, a supremului umanism, e hotărâtă să muncească și pe viitor cu aceeași pasiune caracteristică. Inima și brațul tinăr al bătrinei așezări de pe malurile Begheiului a asigurat Conferința, Conducerea de partid și de stat, pe tov. Nicolae Ceaușescu personal că nu-și va precupeții avîntul și

severentă pot fi mereu la înălțimea marilor îndatoriri și exigente pe care le impune construcția socialismului, se străduiesc și se vor strădui ca prin întreaga lor activitate să contribuie la permanenta strălucire a unui renume binemeritat.

16-18 Aprilie 1969. O dată ce rămîne în conștiința tuturor acelor ce au trăit-o cu entuziasm tineresc, ca dată ce va da viață idealurilor supreme spre care ne conduce cu hotărâre și înțelepciune conducătorul investit istoric al națiunii române — Partidul Comunist Român. O dată ce pentru studențimea română va însemna permanent prezent și viitor, tinerețe și robustă maturitate în spiritul unui ideal, a unei revelații: SOCIETAȚIA COMUNISTĂ.

CORNELIU POPOVICI

REALIZĂRI, PERSPECTIVE

In întâmpinarea aniversării a 25 de ani de la eliberare

MAȘINI HIDRAULICE

Cotind pe malul Dunării, trenul trece pe lângă marele șantier de la Gura Văii. Peisajul cunoscut, câștigă în detaliu noi, de fier și beton, într-un furnicar de oameni și mașini. Acolo se încheie osatura uneia din cele mai mari centrale hidroelectrice europene, care va aduce țării, ea singură, de cinci ori mai multă energie decât aduseseră toate centralele de toate felurile, în 1938...

În trecutul acela, nu prea îndepărtat, numai 30% din populația țării beneficia de electricitate, iar în țara „eminentemente agrară” nu era nici un interes pentru dezvoltarea electrificării și nici utilizarea rațională a resurselor energetice sau a combustibililor.

La 23 august 1944, data memorabilă a schimbării radicale a destinului țării, toate rîurile ce-i străbăteau teritoriul, rispeau încă nepăsătoare în milenarele lor albi, cantități uriașe de energie. Micile excepții se datorau unor condiții întâmplătoare. N-au lipsit însă atunci oamenii, acei oameni minunați, încă puțini la număr care prin structura aparte a personalității și prin pregătirea lor, au fost capabili să militeze activ și consecvent pentru aplicarea ideilor științifice și tehnice avansate, formulate de partidul comunistilor. De acum încolo revoluția socială care i-a mobilizat le-a deschis calea unor mărețe în-

făpturi. În domeniul hidroenergetic, la Timișoara, profesorul Barglăzan formează în această epocă nucleul unei școli românești de mașini hidraulice capabilă să pregătească noile cadre de specialitate, capabile în același timp, să asigure succesul primelor bătaii pentru cucerirea unei concepții și fabricații autohtone de asfel de mașini. La cîțiva ani, cu reforma învățămîntului superior ia ființă în cadrul Institutului politehnic Timișoara o secție de mașini hidraulice, o secție de cercetare în același domeniu la Baza Academiei nou înființată la Timișoara, un nucleu de concepție și proiectare a unor mașini hidraulice în cadrul Uzinei de la Reșița unde se și realizează primele turbine românești. Rezultatele obținute conduc progresiv la afirmarea din ce în ce mai sigură a acestei noi ramuri a industriei românești într-o fabricație planică, coordonată amplu. Dacă în prima perioadă predominantă încă importul de echipamente hidroenergetice pentru unități mari, încetul cu încetul aceste performanțe încep să fie asimilate în țară. Primele turbine românești se rotește pe apele Bistriței într-o cascadă de 12 centrale, prin această puterea de proveniență hidroenergetică a sistemului nostru energetic aproape se dublează. Fabricația se prelungește apoi pe Argeș și în alte părți. Azi această școală timișoreană cu toată osatura ei didactică și științifică se înrudește constructiv într-o familie pro-

fesională complexă, cu un Institut de concepție de echipamente hidroenergetice (I.P.E.E. Reșița-Timișoara) și cu mijloacele mult amplificate ale uzinei din Reșița (U.C.M.R.).

După 25 de ani, la aniversarea cotiturii revoluționare de la 23 august, capacitatea de producție a centralelor hidroelectrice se înzecește aproape, față de începutul decenaliului de electrificare (1960). Acolo în halele cele mai noi ale Reșiței se pregătesc acum pentru marea bătălie, trei din cele șase agregate gigantice pentru



centrala de la Porțile de Fier în timp ce în sălile de studiu ale proiectării se confruntă soluțiile pentru alte noi cuceriri nu mai puțin spectaculoase.

...Trenul a trecut aici de șantierul Gura Văii, lăsînd în urmă această amprentă grăitoare a sfertului de veac. Acolo, bătrîna și năvalnica Dunăre își liniștește apele la niște porți de fier scornite cumilenii în urmă, și pe care un popor harnic a știut să le construiască azi în folosul său.

I. P.

Văzusem în laboratorul de construcții metalice chiar cupola pavilionului expoziției economice naționale pe a cărei machetă executate la scara 1:25 s-au făcut măsurători de eforturi cu ajutorul tensometriei electrozistive. Aici am văzut și machetele acoperișului centralei Porțile de fier și acoperișul sălii de sport din Timișoara care se execută sub ochii noștri. Tot aici au fost proiectate hala laminatoarelor de la Reșița și estacada de betonare de la Porțile de fier.

Realizările frumoase ale acestor oameni, profesorii noștri și foștii lor studenți, miinile harnice ale constructorilor, nu puteau să rămînă neobservate tocmai de noi cei ce ne vom alătura lor miine.

Am înțeles că profesiunea aleasă cere multă pricepere din partea noastră și aceasta se primește numai în urma unui studiu temeinic atât în facultate cât și după terminarea ei, ne așteaptă multă muncă, multă răspundere, încît am putea parafraza „în pragul acestei aniversări: dragii colegi constructori ai seriei mele, 25 de generații vă privesc”.

MISA PERSIDA
anul IV construcții

MECANICA AGRICOLĂ

Facultatea de mecanică agricolă a fost înființată în anul 1948, în scopul pregătirii de ingineri mecanici necesari procesului de mecanizare a agriculturii, parte integrală a politicii partidului de transformare socialistă a agriculturii în patria noastră.

An de an, baza materială a acestei facultăți a crescut și s-a modernizat permițînd desfășurarea unui proces de învățămînt capabil să răspundă exigențelor mereu sporite în domeniul mecanicii agricole.

De la înființare și pînă acum în facultate s-au format valoroase serii de absolvenți care conduc cu competență procesul de construire și exploatarea a unei game foarte variate de mașini și instalații din agricultură, contribuind și la folosirea lui în condiții tot mai economice.

Facultatea și-a format un valoros corp de cadre didactice care în afara procesului de pregătire și educare a promotorilor de absolvenți a adus contribuții valoroase în domeniul cercetării științifice.

Construirea la Timișoara în anul 1964 a unor laboratoare moderne pentru catedra de mașini agricole în valoare de un milion de lei și dotarea lor cu standuri și instalații moderne de laborator a permis „atacarea” unor teme de cercetare științifică de o certă importanță practică și economică.

S-au adus contribuții valoroase în domeniul construcției plugurilor purtate, a mașinilor de sortat și curățit semin-

te, a mașinilor folosite pentru mecanizarea și automatizarea proceselor de producție în zootehnie.

Apreciate de specialiști, au fost contribuțiile privind exploatarea tractoarelor agricole cât și a corelării dintre indicii constructivi și funcționali ai acestora, cu cei ai mașinilor agricole cu care urmează să lucreze în agregat.

Rezultate bune s-au obținut în domeniul folosirii maselor plastice, în construcția de mașini agricole, cât și îmbunătățirile aduse în construcția curelelor trapezoidale.

Modernizarea laboratoarelor ne-a asigurat nouă studenților condițiile unei pregătiri profesionale de nivel ridicat precum și posibilitatea abordării unor teme de cercetare științifică în care sub direcția îndrumare a cadrelor didactice am obținut succese remarcabile în cadrul confruntărilor pe plan național. Doresc să amintesc: premiul II la Conferința a IV-a (națională) a cercurilor științifice studentești (secția metalurgie și construcții de mașini), premiul I la sesiunea de comunicări științifice al celui de al V-lea seminar național științific studentesc cu tema „Preocupări actuale în domeniul mecanizării, electrificării și chimizării agriculturii” ce a avut loc între 23-24 noiembrie 1968, tocmai la noi, la Timișoara.

IOAN ȘOVAR
anul IV
Mecanica agricolă

CONSTRUCȚII METALICE

Zilele de octombrie, zilele cu soare de început de nou an universitar, au pentru studenții anului IV de la facultatea de construcții, secția construcții civile și industriale, o semnificație deosebită. Ei pleacă an de an într-o frumoasă excursie de studii. Ca și celelalte serii, colegii mei au participat la această excursie cu aceeași emoție proprie primului contact direct cu lumea profesională noastră.

Multe din obiectivele văzute pentru prima oară atunci ni se păreau cunoscute ca formă, ca ambianță, ca structură așa putea spune că ne erau familiare.

Intrasem atunci în anul în care întâmpinăm a 25-a aniversare a facultății noastre, cu aniversarea evenimentului ce înseamnă pentru țara noastră o nouă viață, noi orizonturi. Asemănarea obiectivelor văzute de noi nu era întâmplătoare. În cursul celor 25 de ani se încheie aici la Timi-

șoara în jurul măiestriei profesionale a citorva dintre profesorii noștri un nucleu, o adevărată școală a constructorilor, aici s-a pregătit structura învățămîntului superior în acest domeniu pozitiv pentru a da țării cadre de specialitate bine pregătite; tot aici s-au încheiat întii mai modeste, apoi pe un front mai larg laboratoarele specialității noastre.

25 de serii din această școală au durat pe toate meleagurile țării, construcții care au însemnat începuturile unui nou drum așa putea spune a unei noi ere și în acest domeniu.

Legătura lor cu școala nu s-a încheiat la absolvire, pentru că acolo foștii lor profesori studiază neobosit la rezolvarea multor probleme noi, pe care activitatea zilnică le ridică.

Așa se explică, faptul că ne erau familiare obiectivele văzute în excursia noastră.

LIMBI STRĂINE!

Discutată, întoarsă pe toate fețele, problema „Limbi străine”, inginereste vorbind, rămîne totuși o problemă dacă nu static, atunci dinamic nedeterminată. Dacă stă și se gîndește fiecare își spune că este foarte util să cunoști măcar o limbă străină. Dar numai atât. Partea dinamică este mai dificilă, cite 4-5 studenți (în zilele bune) sînt prezenți la orele de franceză, germană, rusă sau engleză.

Cu alte cuvinte, frecvența este mai mult, decît insuficientă. Ce va face însă comodul student atunci cînd va fi în fața unui tratat despre problema „x”, de exemplu în franceză. Maj mult ca sigur nopți albe. Și dacă paginile traduse nu vor fi prea numeroase, cel puțin va avea suflul împăcat că regretele vor fi din belșug. Se aplică și aici după cum se vede legea de aur a fizicii „pierzi în traducere, dar cîștigi în regrete”. Satisfacția va fi deplină.

Dacă alsacianul Georges Schmidt, angajat la O.N.U. care cunoaște 66 de limbi străine din care vorbește cel puțin 20 reprezintă o curiozitate, pentru un inginer cunoașterea a două limbi străine este suficientă, pentru a fi o necesitate

VIOLETA BOHANCU
An. II-CCIA

„7”

— Aș prefera transplantul de inimă, transplantul de suflet.

— Un meșter Manole modern, pune la baza construcțiilor sale suflul propriu și nu pe cel al soției.

— Cred că școala este singurul loc, în care este mai ușor să „pre-dai” decît să „pre-iei”.

— Băiatul meu m-a întrebat: De ce unuia care te întreabă ce mai faci, tu îi răspunzi „bine” și nu îi spui ce faci?

— Într-un western am auzit spunîndu-se: „Cine nu admiră frumusețile nopții, pierde jumătate din viață”. Cîți pierd însă cel ce nu admiră frumusețile zilei?

— Se spune că existența cursului scris face inutil cursul vorbit. De acord, dacă cel vorbit este citit.

— Strălucirea din ochiul studentului, face parte din salariul social al profesorului.

IOSIF REICHEL

Născut la 12 ianuarie 1907, Iosif Reichel și-a făcut studiile la Universitatea din Viena, unde obține titlul de doctor în științe chimice în anul 1929.

Timp de aproape 20 ani, a desfășurat o intensă activitate în cadrul unor mari uzine chimice și apoi s-a dedicat chimiei didactice în învățământul superior.

Autoritate științifică incontestabilă în domeniul intermediarilor și coloranților organici, profesorul Iosif Reichel a pus bazele unei veritabile școli de cercetare în acest domeniu, fiind fondatorul disciplinei de coloranți la facultatea de chimie industrială din Timișoara și conducătorul sectorului de coloranți al secției de chimie organică din cadrul Centrului de chimie al Academiei R.S.R. Baza de cercetări științifice din Timișoara.

Activitatea didactică desfășurată de profesorul dr. doc. Iosif Reichel a contribuit la pregătirea unui mare număr de specialiști care s-au afirmat în industrie și în domeniul cercetării științifice.

Activitatea științifică a prof. dr. doc. I. Reichel s-a concretizat în 136 lucrări științifice din care 51, sint lucrări tehnico-științifice de colaborare cu producția, 4 brevete R.S.R., 2 monografii de specialitate publicate de către Editura Academiei R.S.R., 19 protocoale tehnologice și 17 referate experimentale și tehnologice. A participat cu lucrări științifice originale la congrese internaționale și la schimburi de expertize cu străinătatea.

Calitățile remarcabile pe linie organizatorică s-au materializat în fondarea și organizarea laboratoarelor de coloranți de la facultatea de chimie industrială și de la Baza de cercetări științifice a Academiei R.S.R. din Timișoara.

1907—1969



mie industrială și de la Baza de cercetări științifice a Academiei R.S.R. din Timișoara.

Profesorul Iosif Reichel a cultivat în colectivele de lucru pe care le-a îndrumat o atmosferă de coeziune, un spirit de emulație loială și cinstită, care s-a concretizat în final prin consacrarea colaboratorilor săi în diferitele domenii de activitate științifică. A inspirat laboratoarele prin forța exemplului personal, crezul atașamentului în relațiile dintre oameni, al corectitudinii și disciplinei în muncă.

Încetarea din viață a profesorului Dr. doc. Iosif Reichel, reprezintă o grea pierdere pentru știință și pentru învățământul universitar, în slujba căruia a muncit cu devotament și pasiune până în ultima clipă a vieții sale.

Dr. ing. R. PALEA

Specialiști... sau „atotștiutori“?

Se vorbește peste tot, întotdeauna, despre specializări, despre pericolul unilateralizării, despre cultura generală a unui intelectual. Pe de altă parte, asistăm la o explozie a informațiilor, măsurată, oarecum arbitrar, prin timpul necesar dublării cunoștințelor omenirii, timp din ce în ce mai scurt.

Ne găsim, se pare, într-o dilemă greu de rezolvat: ca să poți face față sarcinilor profesionale ești nevoit să dedici informării de specialitate tot mai mult timp, chiar dacă ordinatorile tind să ușureze această muncă; ca să poți trăi alături de semenii tăi cu alte profesii, trebuie să păstrezi un limbaj comun, să cunoști cel puțin problemele principale care-i preocupă.

Intervin apoi permanențele general-umane: setea de frumos, necesitatea de a avea prieteni, de a te distra, de a te odihni, dorința de fericire și cîte altele!

— Și trebuie să le împacăm pe toate! Ce-i de făcut? Ce putem face și ce ar trebui să facem noi, studenții? Fiecare dintre noi se gîndește la aceste probleme, fiecare încearcă să le dea un răspuns.

Mă voi referi la cei ce prin profesia alesă își sînt colegi (iată unilateralizarea)! Ce ne așteaptă pe noi? În domeniul electronicii, tranzistoarele au încetat de mult să aibă ultimul cuvînt, iar elementele și tehnicile cele mai noi impresionează prin ingeniozitatea concepției, dar și prin complexitatea tehnologiei de realizare. Drumul pe care îl avem de străbătut pentru a ne

ridica la nivelul mondial e lung și de la noi se așteaptă multe. Performanțele calculatoare electronice ne uimesc și știm că trebuie să le atingem și noi în cel mai scurt timp. Gama mașinilor electrice se extinde mereu, de la cele miniaturale pînă la giganți, ca cele de la Porțile de fier și pentru a putea merge mai departe, trebuie cunoscut tot mai în profunzime fenomenul electromagnetice.

Și după aceea apar alte și alte probleme, pușe de noi înșine sau apărute de aiurea...

Evident, avem ce face: necesitatea unei instruirii profesionale tenace, mai ales în acești ani de maximă receptivitate, nu mai trebuie demonstrată. Apare aici și o problemă, să zicem secundară, absolută nevoie de a cunoaște cel puțin o limbă străină de mare circulație.

Să tragem concluzia că trebuie să ne închidem, să ne închistăm în limitele specialității noastre, de unde probabil nu vom mai ieși apoi toată viața? Sau să ne resemnăm, să considerăm că nici o dată nu vom putea cuprinde cantitatea crescîndă de informații necesară pentru a putea aduce ceva nou în specialitatea noastră și atunci să... gustăm din toate cîte ceva, să ne pricepem la toate și la nimic, să fim „atotștiutori“.

Îmi permit să exprim o concluzie personală, fără pretenția de a fi descoperit cea mai bună soluție. Nu neg că trebuie să citim o carte bună, să mergem la teatru, să ascultăm

muzică, să vedem un film, să facem excursii, să ne bucurăm de viață, să simțim că sîntem tineri cu adevărat. Dar cred că trebuie ca acum, cînd avem în preajma noastră atenția oamenilor de valoare, dascălii noștri, să uităm mai mult decît trebuie de toate acestea, și să încercăm să ne formăm acel mod de a gîndi și să ne clarificăm acele concepte și cunoștințe de bază fără de care toată activitatea noastră viitoare greu va da ceva valoros, folositor.

S-ar putea obiecta că procedînd astfel, riscăm, pierdem contactul cu arta și cultura în general. Totuși, n-aș vrea să fiu înțeles greșit: nu mă gîndesc că trebuie să devenim niște automați, dîmpotrivă; și cred că cea mai frumoasă cale de a deveni tu însuți OM e aceea de a avea mereu în fața ta un OM, pe educatorul tău, pe acela pe care ți l-ai ales ca model.

Cunoștințele generale se cîștigă și din contactul cu oame-nii, din viața de toate zilele, cunoștințele profesionale a-dînci se cîștigă cu mai multă trudă, cu multe renunțări și multă dirzenie.

Și mai există ceva, cred că fiecare din noi trebuie să aibă, spuneți-i cum vreți: „Hobby“, „violon d' Ingres“, ceva care să-i permită destinderea, să-i realizeze echilibrul necesar, să-i pună în valoare și alte resurse.

Așa îl văd eu pe studentul zilelor noastre. Dumneavoastră, dragi colegi, ce credeți?

IOAN JURCA
anul IV C. E.

Chiar dacă redacția nu-și însușește în întregime ideile exprimate, ea este bucuroasă să pună coloanele revistei la dispoziția unor confruntări, din care să se concretizeze în cele din urmă, idei acceptate de cei mai mulți dintre noi.

OPINII

Cu articolele de față, MICRO-NUL deschide o rubrică de confruntare a unor păreri privind probleme ce frămîntă pe politehnicieni, cu speranța că va găsi ecou în rîndul studenților și al cadrelor didactice. Ele dezbate relația „inginer — cultură generală“.

Mi s-a întîmplat de multe ori să asist la discuții între studenți ai Universității și Politehnicii, evidențînd o problemă care merită să fie analizată, datorită unei destule largi răspîndiri. Este vorba de părerea că intelectualitatea ar fi structurată în două categorii (de jos în sus): inginerii și „adevărații“ intelectuali. O astfel de diferențiere conduce direct la problema acută a zilelor noastre, raportul dintre cultura generală și specializare. Ea a fost supusă unei competente analize în ultimii ani, angajînd nume prestigioase ale culturii noastre, dar o dezbateră studențească a acestei teme ar fi binevenită (ținînd seama și de faptul că semina-rul din vara trecută, „Student, artă și cultură“ a avut o audiență restrînsă și ecourile lui n-au ajuns pretutîndeni).

Este încă larg acreditată părerea după care cultura generală înseamnă filozofie, estetică, etică, literatură, istoria artelor. Toate acestea sînt strîns legate printr-o infinitate de interconexiuni: pe de altă parte, dacă le privim ca principale obiecte de studiu în facultățile de profil, ele constituie specializări, și atunci nu pot fi impuse ca unități de măsură pentru cultura generală a întregii intelectualități. Cel mai tentant este să vedem în cultura generală reunirea elementelor definitorii, esențiale și accesibile calitativ oricărui intelectual ale tuturor specialităților. Din păcate, în condițiile de azi și o astfel de definiție rămîne fără echivalent practic, fie și numai pentru faptul că numărul specia-

lizărilor tinde spre infinit. Se pot enumera cîteva avantaje ale vechii (dar nu moartei) concepții, și în primul rînd accesibilitatea relativă. Trebuie doar să ai bunăvoința de a citi cu interes. Se știe că memorizarea nu poate avea loc, sau nu este trainică, fără participarea subiectului. O astfel de participare considerăm că se obține mult mai ușor prin mobilizarea resorturilor afective, decît datorită interesului pasionat pentru rezolvarea elegantă a unui amănunt de proiectare, de exemplu.

Nu avem intenția de a minimaliza rolul studiului în aceste

lui este destul de mic. Această apreciere este bazată pe necesitatea de a rezolva probleme (care la matematici pot fi cîteva zeci pentru un sigur seminar); acesta este un timp mort sub aspectul creației, dar indispensabil formării deprinderilor de lucru în domeniul respectiv.

Apoi sînt proiectele, care cer de asemenea mult timp; este necesar să repeți ceea ce s-a mai făcut de nenumărate ori, să realizezi un proiect care uneori nu reprezintă nimic nou, numai pentru a ști cum se procedează.

Primii doi ani de studii în

arata că studenților de la politehnică le lipsește în general cultura estetică, iar celor umaniști cultura științifică. Putem adăuga aici că este realmente mai mare numărul politehnicilor cu largi preocupări umaniste, decît al studenților umaniști cu interes pentru cultura științifică.

Fundamentată pentru definirea unui om ca intelectual mi se pare filozofia. Revoluționată de clasicii marxism-leninismului, ea se îmbogățește necontenit pe baza celor mai subtile cuceriri ale științelor naturii. Este cunoscut că legătura dintre cele mai profunde

consider că putem răspunde cu hotărîre: nu.

Studenții institutelor politehnice își crează deprinderi de muncă mai exacte decît colegii lor umaniști. Este și firesc, cîci răspunderea celor care lucrează direct în producția materială este mai mare decît a celor care lucrează în ramuri neproductive. Pe plan teoretic, nu trebuie să admitem o astfel de diferențiere, lucru spus atît de frumos de Exuperu: „Fîindcă insul care păzește modest, sub licărire stălelor, cîteva oi, dacă devine conștient de rolul său, se simte mai presus decît o slugă. El este o santinelă. Și fiecare santinelă e răspunzătoare de întregul imperiu“.

Practic însă, această diferență mai persistă și nu o putem neglija. Iar dacă un inginer nu poate greși fără repercursiuni, un scriitor sau un pictor își pot permite acest lux cu un risc mai redus.

Pe de altă parte, nu poate fi trecută cu vederea, falsă boemă în care se complac mulți dintre studenții filologi, ai institutelor de artă, concretizată prin barbă impunătoare, ținută excenetrică, lungi discuții în cafenele și baruri (desigur că nu excludem pe politehniști de la prezența inutilă, prin astfel de locuri) despre ultimele tendințe moderne ale artei moderne.

Este o boemă cu atît mai falsă, cu cît lipsește condițiile obiective caracteristice, sărăcia, nesiguranta zilei de mîine, riscul întreruperii studiilor.

Sînt preluate aspecte minore, (continuare în pag. 6)

Intelectuali sau ingineri?

discipline, dar considerăm că se impune o apreciere: eficacitatea folosirii timpului este mult mai mare, majoritatea lui putînd fi folosită pentru acumulări. Un student se poate impune în aceste domenii mult mai repede; dacă este pasionat, el poate realiza lucrări științifice chiar valoroase (să spunem de critică artistică, în general, sau traduceri) încă din primii ani de facultate.

Comparativ cu acestea, munca studentului de la politehnică este mai dificilă prin exactitatea și caracterul concret al problemelor abordate; ea este verificată prin examene mai multe și mai grele.

Timpul studentului de la politehnică se scurge foarte repede; randamentul utilizării

politehnică sînt afectați formării elementelor culturii tehnico-științifice: matematici superioare, fizică, chimie, mecanică, rezistența materialelor, organe de mașini. Concluzia care se desprinde de aici este că practic studentul nu poate desfășura o activitate creatoare în disciplina tehnică pe care și-a ales-o înainte de anul IV

Secolul XX a însemnat introducerea elementelor de bază ale științelor mai sus amintite în cultura generală a intelectualului, lucru asupra căruia toți convin pe plan teoretic, dar practic diferențierea care face obiectul acestei discuții persistă.

Într-un interviu acordat anul trecut „Vieții studențești“, academicianul Remus Rădulet

ale materialismului dialectic au fost enunțate sau aprofundate în lupta din jurul „crizei Fizicii“, sau cu ajutorul cuceririlor următoare ale acestei științe: prin teoria relativității, concepția modernă a spațiului și timpului; unitatea și lupta contrariilor în dualismul particulei-undă, problema finitului și infinitului în succesele astronomiei moderne. Microfizica (structură atomică și moleculară, particule elementare) ilustrează strălucit toate categoriile dialecticii materialiste. Atunci la întrebarea: poate fi înțeleasă deplin, la nivelul azi posibil, filozofia materialist dialectică, cea mai deschisă noilor cuceriri, cea mai mobilă și mai revoluționară, fără o cultură științifică adecvată,

CERBUL DE AL

HANJA PAZELTOVA (Cehoslovacia)



Cerbul de argint

*For Students of Polytechnic
Timisoara and members
"Micron" many greetings from
International festival in Brasov
in celebration with sympathy
to Klaus Kuhnert*

In MICRON

*cu Timisoara
Karlheinz Zimbe*

Roy Black

BOCCARA-BRAȘOV-MADRID

Să vorbim despre aceste 3 cuvinte și să analizăm conjuncțiile prin care se leagă.

Frida Boccara s-a născut la Casablanca la 29 sept. 1940. Din 1952 studiază cîntecul clasic. În 1957 se stabilește la Paris. Urmează literale pregătindu-și licența în franceză, latină și greacă. Discurile ei se vînd în tiraje de milioane. Atît știam despre Boccara înainte de festivalul „Cerbul de aur” de la Brașov.

Al doilea substantiv pe care îl analizăm: Brașov. Aici am aflat mai multe despre F. Boccara. Am întîlnit-o în holul hotelului „Carpați”. Nu e ca pe scenă. e mult mai degajată, e veselă, e prietenoasă, iar cîntecul e veșnicul ei în-

*For Micron
Amintire
Frida Boccara*

bucură însă premiul criticii. Îl consider cel mai important căci în Franța are o semnificație deosebită. Înseamnă că am satisfăcut cerințele cele mai exigente și critice tocmai ale... criticilor, care sînt oameni dificili. Mă bucură cu atît mai mult premiul criticii cucerit la Brașov cu cît el vine după un premiu asemănător cucerit în Franța: „Ma-

aminte mereu de Brașov, oraș, în care a făcut cunoștință cu J. Greco. Cele două mari cîntărețe nu au găsit timpul și locul din Franța unde să facă cunoștință. Pentru aceasta ele au trebuit să participe la festivalul de la Brașov. Iată deci farmecul și utilitatea unor asemenea Festivaluri de muzică ușoară.

Al treilea substantiv pe care ne-am propus să-l analizăm e Madrid. Pe scena Teatrului Național din Madrid ea cîștigă Marele Premiu.

Ne-a bucurat succesul ei pentru că o cunoșteam de la Brașov: de o dăruie totală, sensibilă ca și coarda unei viori, cu o voce cultă, caldă,

Premiul criticii și mențiuni

soțitor. Am văzut cum a făcut cunoștință cu Julio-Jglesias. Într-un mod ciudat! Boccara i-a cîntat un cîntec francez de muzică ușoară. Pe urmă i-a cîntat Julio. Abia după aceea și-au spus numele. Pește cîteva clipe i-am văzut la bar urindu-și succes unul celuilalt. Și urările lui Julio au fost auzite de zei. F. Boccara cîștiga la Brașov o mențiune și premiul criticii.

Am întrebat-o dacă cele două premii o bucură.

— Da, cel mai mult mă

rele premiu” al Academiei franceze „Charles Cross”.

— Pentru că sîntem la critici, spuneți-mi vă rog ce părere aveți de juriu?

— Am întîlnit un juriu exigent, sever care însă a acordat just premiile.

— Veți mai reveni în România?

— Oh, desigur! Voi mai reveni dacă criticii mă vor invita.

Sînt sigur că cele 2 premii cucerite la Brașov de Boccara o vor determina să-și aducă

clocotitoare, Boccara a încercat să cînte așa cum gîndește, iar înalta ei tehnică interpretativă îi permit să exprime cum gîndește.

Prin Boccara în aceste zile agențiile de presă străine și emisiunile de muzică ușoară din Franța, Spania vor consemna și „Brașov 2 premii... Madrid Marele premiu...”

Deci cele 3 substantive se teagă printr-un substantiv propriu: Boccara.

Îți mulțumim Boccara! Și îți urăm cît mai multe premii.

MENȚIUNE — MIHAELA MIHAI

*Pentru revista
"Micron"
Salut! de la Festival
Mihaela Mihai*

*Pentru revista
"Micron"
Bibi Kuvcs
Turova
Ala*

MENȚIUNE — ANDA CĂLUGĂREANU



ROY BLACK (R. F. a Germaniei)
premiul special al juriului



Premiul Uniunii Compozitorilor din România
—JÁNOS KOOS (Ungaria)

Premiul tinereții —
MAIA ROZOVA
(U.R.S.S.)

și
DAGMAR FREDERIK
(R. D. Germană).





Teatrul Dramatic — punct de atracție a orașului de la poalele Timpei la fiecare început de primăvară.



JACQUELINE MIDINETTE

(Elveția), câștigătoarea Premiului pentru popularitate, oferind realizatorului acestei pagini, absolventul TRAIAN DORNEA autograful alăturat.

Pour la revue des Etudiants du TimisoARA micron Midinette

La revedere în 1970

În pitorescul oraș turistic de sub Timpa s-au închis de mai bine de o lună porțile celui de al doilea festival de muzică ușoară „Cerbul de aur” 1969. Atunci, în ritmul alert a sosirii oaspeților, în emoționante seri de concurs și recitaluri, în foaierele asaltate de ziariști și curioși exista desigur puțin timp pentru meditații și reflecții. În schimb acum când ni se deapănă, nu rareori cu nostalgie, firul amintirilor prin forța ochilor lăuntrici ai memoriei, imaginile ne par mai clare, viziunea mai profundă și în retrospectiva trecutului întrezărim cu putere de sinteză viitorul.

Ceea ce este de netăgăduit ar merita să o spunem fără

că nu greșim dacă susținem că prin festivalul de la Brașov din acest an muzica ușoară românească a obținut binemeritata consacrare în circuitul valorilor internaționale ale genului.

Oricum sperăm, infirmând puterea consacrată a proverbului, că cu „trei flori de-ale noastre la festivalul de la Brașov s-a instalat în fine primăvara muzicii noastre ușoare” (Ce nu am da să avem plăcerea de a constata că și în muzica noastră ușoară „anotimpurile” se vor succeda după legi naturale).

Luminița Dobrescu (Cerbul de aur), Anda Călugăreanu și Mihaela Mihai ne-au oferit clipe de emoție și bucurie în serile festivalului și ne-au în-

Cîntecul românesc de muzică ușoară în aureola festivalului de la Brașov 1969

echivoc de la început: muzica ușoară, este actualmente cu mare probabilitate unul din cele mai populare mesageri al sentimentului uman, unul din cele mai penetrante mijloace de comunicare cu vîrștele primăvăratică — cu ceea ce am putea numi generic tineret de pretutindeni, fără deosebiri de culoare, pregătire intelectuală, concepție estetică sau de viață.

Cîntecul — acest purtător universal al dragostei în toate ipostazele întinse de la suferință pînă la bucurie, floare suavă cu delicate și mereu schimbătoare culori ale sentimentului uman, unește azi cu putere dorința spre înțelegere și comunicare afectivă între oameni. Credem deasemenea

dreptățit ulterior credința într-o consacrare definitivă a muzicii ușoare românești în anii ce vin.

Succesul este un tonic în munca laborioasă ce te însoțește pe drumul afirmării artistice; dar experiența ne învață că succesul înseamnă alteori plafonare, decădere, anonimat dureros. De aceea găsim justificat a ne exprima speranța succesului celor trei gingașe vestitoare ale primăverii muzicii noastre ușoare să fi căzut pe solul fertil al unei certe vocații artistice, spre gloria cîntecului românesc și spre bucuria tuturor a celor care subscriem cu simpatie la succesul și popularitatea tinerilor săi mesageri.

Pour Timisoara le revue „micron” Conny Vink Olanda

CONNY VINK (Olanda)



Cerbul de bronz

„Cerbul de aur”

Politehnic din Timișoara, au putut participa la Festivalul de la Brașov 1969 decît prin incului ecran”. De aici însă nu se poate au o mare afecțiune pentru muzica farmecul cîntecului de pe toate meci pentru ambasadorii săi, asaltați de admirație.

prezintă retrospectiv ecouri ale forma unei minuscule colecții de instinctiv al simpatiei de care ne bu-

LUMINIȚA DOBRESCU (România)



Cerbul de aur

*trată în viața
pe viața
pe viața
pe viața*



Sport și d'rumetie

„CE FACI POLI“ ? !

Fotbalul! Cînd rostești acest cuvînt, zeci de mii de oameni își întrepătrund privirea întrebătoare către tine. Este sportul care atrage și mobilizează cea mai mare parte a oamenilor, este sportul „Rege“ cum îl denumesc englezii.

Fotbalul! Se zice că în Timișoara există o echipă de fotbal a studenților și mai spun bătrînii, că această echipă a fost de mult fruntașă în divizia „A“. Tot „bătrînii“ spun că atunci la Timișoara se juca fotbal, nu ca acum.

Iată ce ne relatează cîteva persoane cu „legături“ în lumea fotbalului timișorean.

Conf. Pleșeriu Ioan — președintele secției de fotbal.

Care ar fi cauzele pentru care echipa a obținut rezultate atît de slabe în ultimii ani? Una din cauze o constituie faptul că echipa nu a avut un antrenor care să reușească să se impună jucătorilor prin personalitatea sa.

Referindu-mă la lotul de jucători pot spune că n-au existat preocupări suficiente pentru creșterea juniorilor și promovarea lor, iar dintre jucătorii achiziționați (foarte numeroși) numai cîțiva au fost valoroși. Lotul pe care l-a avut echipa, deși mare, era format din jucători cam de aceeași valoare, iar antrenorii căutau să schimbe mereu componența echipei ceea ce a fost în detrimentul omogenizării ei.

De asemenea din partea jucătorilor nu se mai vede aceeași dorință de a cîștiga, ei nu mai dau dovadă de aceeași dragoste față de culorile clubului.

Desigur nu ne putem aștepta dintr-o dată numai la victorii, treptat însă le vom obține. Deocamdată se observă

o îmbunătățire a jocului, a disciplinei jucătorilor atît la antrenament cît și în timpul meciurilor.

Sperăm (!!) că treptat vom obține o echipă formată în exclusivitate din studenți, care să se ridice la nivelul corespunzător așteptărilor noastre.

Drăghiescu Gh. antrenorul echipei

Am găsit un lot format din 27 de jucători diferiți ca valoare și perspective. Cauzele pentru care echipa, deși cu unele nume sonore, nu a dat rezultatele așteptate sînt complexe. Jucătorii nu au fost obișnuiți cu o disciplină bine definită atît în procesul de instruire cît și în cadrul jocului. De asemenea consider că acel „antrenament invizibil“ (viața particulară), nu a fost nici el bine dirijat și nici bine controlat.

Valoric, am convingerea că lotul existent poate avea o comportare mult superioară dacă toți componenții lotului se vor încadra în sistemul de joc preconizat.

Pe jucători îi consider suficient de receptivi la indicațiile pe care le dau și cu satisfacție constat o evidentă îmbunătățire la toți factorii amintiți mai sus. Desigur că această îmbunătățire va fi reflectată în timp. Ca, prim obiectiv mi-am fixat primirea morală a echipei, care în fond fiind în transformare, obținerea rezultatelor necesită un oarecare timp.

În ceea ce privește pregătirea profesională a acestor studenți — jucători, situația este în general multumitoare (!) desigur unii au rezultate bune (Surdan Simion anul IV medicină) iar unii mai puțin multumitoare cîte o restanță, două

(??...) Totuși vom lupta ca și în această privință să obținem rezultate bune.

Roxin Sever — jucător.
Cred că la „Poli“ s-a trecut întradevăr la o muncă serioasă, la o muncă al cărui scop este evident promovarea în divizia „A“ (sic!?! — n.r.).

Împreună cu ceilalți colegi de echipă încercăm ca sub îndrumarea antrenorului Drăghiescu să facem ca „Poli“ să fie cea pe care au văzut-o unii, pe care sînt sigur că vreți să o vedeți fiecare dintre voi: divizionara „A“.

La întrebarea „Ce faci Poli“ as avea un singur răspuns: Mă pregătesc să joc fotbalul pe care-l doresc viitorii spectatori prezenți duminică alături de noi pe stadion.

Kaden Iosif student „microbist“, (excepție ultimele etape).

Intr-adevăr la ora actuală, oricît ai fi de aprig susținător al echipei noastre Poli, nu poți să fi mulțumit de rezultatele ei. Privirea de ansamblu rezultă din clasament, unde se observă că echipa a început să plutească în cea de-a doua parte a acestuia ceea ce nu poate mulțumi nici un microbist, excepție fiind ultimele etape.

Este știut de toată lumea că echipa noastră dispune de unii dintre cele mai bune loturi din „B“ și totuși lucrul acesta nu este concretizat prin rezultatele ei.

Returul acestui campionat a fost primit cu mult optimism, mai ales prin faptul că lotul a fost întărit cu jucători tineri și talentați, dar...

Dumitrescu Alexandru student și alții:

Să vorbim despre asta altă dată.

Vreau să închei cu „Haide Poli“ 5000 de studenți privesc jocul vostru“

DAN MORARU

Pledoarie montană

După o vacanță de iarnă furtunoasă, cu adevărat studențească, cu întimplări de neuitat, iată-ne din nou în plină primăvară.

Acum, cînd parțialele s-au dat cînd succesul sau insuccesul fostei sesiuni a rămas undeva în iarnă, ne simțim inevitabil atrași de un „weekend“ pe cît de plăcut pe atît de reconfortant. Dar, unde și... cum?

La prima întrebare avem răspunsuri multiple, iar la a doua... limitate!

Aruncînd o privire pe planurile de excursii ale facultăților institutului nostru, am ajuns la o concluzie simplă: cei mai inspirați au fost cei de la Electro prin faptul că au prevăzut în programul lor ieșiri de scurtă durată, care nu ridică probleme speciale privind organizarea lor. Alții s-au dovedit mai „pretentioși“ preferînd citadinul sălbăticiei muntelui.

O plimbare prin Retezat sau în bătrînii Apuseni, un „corso“ prin aglomeratul complex „Semenic“, un instantaneu la cabana Căpriorul, sînt pe planul majorității. Însă e foarte greu însă, să aduni într-o duminică mai mulți oameni cu aceleași preferințe, chiar și atunci cînd „sportul rege“ și-a pierdut aurita diademă de altădată.

Dar există studenți, (cei drept puțini), care preferă un „dolce far niente“ prin restaurantele timișorene.

Totuși, de ce sîm? Ce așteptăm?

Totuși acum, la mai bine de 2 luni de la începutul semestrului, în institutul nostru nu s-au organizat mai mult de două excursii. De ce?

Fiindcă fiecare așteaptă, de la altul o hotărîre, fiindcă e o sarcină foarte dificilă pentru un singur om, fiindcă sîrul ierarhic al parafelelor și semnăturilor e greu de escaladat, fiindcă...

E drept, activitatea turistică din institutul nostru și-a găsit adepți pasionați în cadrul cercului de turism. S-a format chiar o secție de orientare turistică, care a lansat în activitatea competițională elemente valoroase. Astfel recent la un concurs de orientare pe muntele Semenec, băieții noștri Feneșan Ionel (electro III) și Hașegan Ispas (mecanică II) au obținut locul III la cea de-a opta ediție a cupei F.R.T.A. în întîlnirea cu un adevărat careu de „ași în materie“. În aceeași zi fetele Tarța Rodica și Haus Paraschiva, au obținut un meritos loc trei, în cupa Banatului.

Un alt pas promițător în activitatea turistică s-a făcut și prin înființarea în cadrul asociației sportive Politehnica a secției de alpinism. Suporterii acestui sport al voinței și curajului, deocamdată toți începători, își pun totuși mari speranțe în rezultatele competițiilor viitoare.

Deci posibilități de evadare din cotidian există și creșterea din ce în ce mai mult pe măsură ce conștienții vom recunoaște, că în epoca în care trăim, elanul muncii profesionale și gboșeala intelectuală sînt strîns legate de modul în care reușim să ne creiem clipe de odihnă.

TIBERIU PATAL, an IV, C.E.

Ancheta fulger — azi chimia

În problema mult controversată a timpului liber, ne-am adresat unor colegi de-ai noștri din institut iar ei cu multă amabilitate ne-au dat răspunsuri interesante, din care reproducem o parte mai jos:

1. Cum definiți timpul liber?

Adrian Novac III Ch. Cred că e mai ușor să definești contrariul său. Consider deci că nu sînt libere orele programului de facultate precum și cele pierdute cu probleme administrative. Tot ce rămîne va fi timpul liber sau timpul propriu.

Telbisz Petronela III Ch. Este un timp de relaxare, de reconfortare, în nici un caz un timp mort!

Spakovski M. III Ch. Timpul în care dorm sau citesc.

Schön Andrei III Ch. Dacă reușești să faci ceva în acest „vid“ de activități, ceva care să te facă să simți că există, nu numai biologic înseamnă că timpul acesta nu mai e liber în sensul strict al atributului.

2. Cu ce „umpli“ timpul liber?

N.A. Formularea întrebării mi se pare simplistă, timpul liber nu se simte ci se foto-

sește (iar uneori simți nevoia de a pierde din el, aceasta este doar o aparență fiindcă oricînd poți gîndi!)

Trăim în prezent legați de trecut și gîndul la viitor, sîntem intelectuali și prima noastră datorie este de a gîndi. În spiritul acestei idei aș împărți acest timp în trei: să aflu ce au gîndit alții, să fiu receptiv la gîndirea vie, contemporană și să gîndesc eu însumi.

S.M. Citind, mergînd la tea-

tru, studiînd despre teatru.

T.P. Un film, un teatru și mai ales cartea.

S.A. Formularea întrebării presupune la interlocutor o angoasă a plictiselii? Nu planific timpul liber consider că acțiunile spontane au șanse mai mari de reușită!

Moldovan Liana II Ch. Vizionez spectacole, citesc cărți, dansez, mă plimb. Un inginer este un intelectual și trebuie să aibă cunoștințe și în alte domenii. Merg la dans pentru a fi în mijlocul colegilor mei,

pentru a-i cunoaște mai bine.

Toth Emeric II Ch. Îl petrec după inspirația de moment în funcție de gradul solicitării nervoase anterioare. Îmi place odihna activă!

3. Cînd și cum înveți?

N.A. Fac distincție între a învăța pentru examene și a învăța pentru viață. Pentru examene pregătirea mi-o fac egal în semestru și în sesiune. Pentru viața pregătirea are loc zilnic și aici includ disciplinele preferate, filozofia, lectura. Învățătura ca atare nu o absolutizez. Consider că este esențială cunoașterea terminologiei, a structurii logice, a bazelor și modulului în care se pun problemele într-o disciplină. Nota la examen rezultă din modul în care se repartizează pe bilet probleme-

le de principiu, pe care le cunosc bine, și amănunțele, ca și de concepția examenatorului. Acest mod de a privi lucrurile mă scutește de a vedea în notele mari un scop în sine.

S.M. Pe apucate și în sesiune.

T.P. Cu creion și hîrtie, în timpul anului și mai ales în sesiune.

S.A. Din păcate în timpul semestrului nu reușesc să acumulez necesarul care să-mi asigure o sesiune lipsită de emoții.

M.L. Mă pregătesc pentru fiecare seminar și laborator consult bibliografia indicată. Descifrez sistematic toate cursurile predate.

P.E. În timpul anului parcurg materia dar de învățat în sensul strict, învăț doar în sesiune.

4. Ce preferi: cinema, teatru, citit, dans, sport... și de ce?

N.A. Preocupările enumerate constituie coordonatele vieții spirituale actuale. Ele reprezintă necesități pentru intelectual deci problema preferinței nu trebuie pusă.

S.M. Teatrul, căci îmi dă satisfacții majore.

T.P. Prefer o piesă bună unui film prost și o plimbare cînd timpul e frumos.

S.A. Prefer cititul, este singura activitate pe care oricît de mult aș practica-o niciodată nu am senzația de exces. Nu am remușcări cînd citesc într-o săptămînă trei — patru cărți dar trei — patru filme pe săptămînă m-ar deranja.

Muzica și artele plastice încerc să le sînt. Nu vreau să par un om „super-universal“, dar citesc, merg la teatru și cinema... pentru că îmi place și nu pot să explic de ce.

Redacția: Sîntem pentru răspunsurile sincere și interesante. Dacă unii dintre cititori au ceva de adăugat sau de comunicat în legătură cu rezultatele acestei anchete, îi rugăm să depună în cutiile „MICRON“ scrisorile lor.

SANDA STANA an III Ch.
ADRIANA FERICFAN an III Ch.

Intelectuali sau ingineri?

(urmăre din pag. 3)

neesențiale, neglijîndu-se faptul că însăși ținuta multora dintre tinerii intelectuali ai Cartierului Latin este dictată de condiții materiale, sau că este o sfidare la adresa ordinii burgheze, o formă de protest împotriva societății capitaliste. Transpuse la noi, toate acestea rămîn fără suport, o imitație jalnică. La fel și atitudinile hippy: nu putem accepta această „filozofie“ a vieții fără muncă, a protestului prin inactivitate totală, a pierderii timpului, complet opusă oricăror criterii de progres.

În concluzie, prin contradicția intelectual-inginer, problema este fals formulată. Revoluția tehnico-științifică a dus realmente la o diferențiere a intelectualității, dar ca un proces intern. Adînciți în preocupările noastre de specialitate, ingineri sau umaniști, trebuie să fim în același timp cunoscători valorilor culturii universale, ai sufletului uman, pentru că trăim într-o societate care are ca țel final fericirea omului.

ADRIAN NOVAC an. III CH

CELE 7 ARTE...

Există în viață momente ce îți se întipăresc pentru totdeauna în minte, cu o intensitate nealterată cu nimic de trecerea timpului.

Unul dintre aceste rare momente l-au trăit recent melomanii timișoreni care au asistat la concertul susținut de Yehudi Menuhin, împreună cu orchestra sa, Menuhin Festival Orchestra.

Întă totuși câteva spicuri din biografia sa. S-a născut la New-York în 1916, într-o familie de origine rusă. Incepe să studieze la 5 ani, debutul în public făcându-și-l la 7 ani cu „Simfonia Spaniolă” de Lalo. A fost elevul unor profesori renumiți. Studiază astfel cu Louis Persinger, un elev al lui Eugene Ysaye. Prin anii 1925-27 îl găsim la Sinaia, ca elev al marelui nostru Enescu. La recomandarea acestuia își desăvârșește studiile cu eminentul violonist german Adolf Busch.

Carierea concertistică o începe în 1927 împreună cu sora sa Hepzibach. Primul lor disc realizat în 1932 cucerește „Grand Prix du Disque” pentru cea mai reprezentativă interpretare din literatură pentru pian și vioară în Franța.

În timpul războiului, a susținut sute de concerte, cântând în fața ostașilor în orice condiții, pe front, în spatele fron-

Cronica muzicală

tului, în spital, lagăre. Pentru această activitate i s-au decernat o serie de ordine și medalii. „Legiunea de onoare”, „Croix Lorraine”, „Ordinul coroanei”, „Ordinul Phönix”, „Ordinul de merit” etc. În 1962 e distins cu „Medalia de Aur a societății Filarmonice din Londra”, distincție oferită anterior doar altor trei violoniști: Hubay, Eugène Ysaye și Fritz Kreisler. În 1966 a fost distins cu medalia „Cobett” pentru activitatea în domeniul muzicii de cameră și cu titlul de „Cavaler de Onoare al Imperiului Britanic”. A primit titlul de „Cetățean de onoare” al orașelor Bath și Edinburg.

Și îată că acest mare fiu al lumii a concertat și în orasul nostru, demonstrând din plin, în fața unei săli arhipline, extraordinarele sale calități muzicale. Asemeni unui magician care printr-o mulțime de legături nevăzute reușește să-și vrăjească semenii Menuhin hipnotizează pur și simplu spectatorul, făcându-l să simtă odată cu dânsul câteva clipe într-o lume feerică de tonuri muzicale admirabil împletite.

În concert, Menuhin a folosit o veche tradiție, dirijând toate piesele cuprinse în program, inclusiv cele în care a apărut ca solist. Menuhin nu folosește o gestică dirijorală bogată, părind poate unora un dirijor mediocru. În realitate calitățile unui dirijor nu se bazează pe gesturi, ci pe gradul de stăpânire al orchestrei pe modul în care reușește să-și impună părerea, să transmită fiorul artei. Și în această privință Menuhin a fost magistrat. În special splendida Simfonie în Si bemol major de Schubert, a elevat marea artă a lui Menuhin, care a știut să scoată în evidență melancolia, lirismul interiorizat, sobru și euceritor, bogăția de substanță metodică, de viabilă cantabilitate și preg-

nanță ce caracterizează această emoționantă pagină.

Menuhin ne-a relevat însă marile sale calități muzicale, în calitate de violonist.

Arcușul său generos și totodată sigur (totuși parcă puțin obosit) a tălmăcit cu o inegalabilă distincție și puritate minunatul concert în Fa de Mozart. Menuhin s-a depărat de unele păreri recente în legătura cu maestrul din Salzburg, căutând să scoată în evidență echilibrul senin, puritatea și sensibilitatea nobilă a acestui geniu. În special în partea a doua, acel minnat Adagio Menuhin, se identifică total cu Mozart, reușind să transmită prin arcușul său parcă vrăjtit un urias efluviu muzical în sufletele auditorului.

Împreună cu Robert Masters Yehudi Menuhin a interpretat și concertul pentru două vioi și orchestră de coarde, lucrare scrisă special pentru Menuhin de către compozitorul englez Arnold Melcolm. Lui Menuhin — după cum declară el însuși — îi place să prezinte în fața publicului lucrări în primă audiere și cu atât mai mult ne putem da seama de înalta sa măiestrie artistică cu cât această lucrare a fost interpretată într-un mod foarte apropiat de sensibilitatea noastră.

Menuhin, a tălmăcit cu o elevată inspirație Romanța în Fa de Beethoven, dând dovadă încă o dată de cea calitate esențială în interpretarea sa, care este lirismul. Generosul public timișorean a aplaudat îndelung, încercând prin aceasta să răsplătească măcar într-o măsură palidă această extraordinară dăruire de sine a unui om care prin arta sa, prin mesajul profund omeneșc ce-l transmite cel întregi, se ridică pe cele mai înalte culmi ale trăirii artistice, ale umanismului.

**TUDOR ȘIRCEA
MIRCEA SĂCUI**

Galeria bănațeană

Secția de artă a muzeului regional al Banatului deține o bogată colecție de picturi aparținând artiștilor locali.

Deși urmele începuturilor artei bănațene s-au pierdut, dezvoltarea istorică a Banatului ne duce spre ipoteza existenței unor manifestări artistice încă din sec. XIV. Evoluția ulterioară, nu ar fi fost posibilă fără existența unei arte autohtone de factură bizantină, care a luat desigur drept puncte de sprijin mănăstirile, ridicate în sec. XIV, XV și XVI pe plaiurile bănațene.

Cele mai vechi monumente, pictate, rămase pînă astăzi, din sec. XVII, sînt mănăstirile Săraca, Zlatița și Partoș.

Prin activitatea unor zugravi de biserică ca: Nedelco Popovici, Ierodion Vasile, Gheorghe Diaconu, Ștefan Teșeșchi etc., arta bisericească a sec. XVIII, dobîndește un caracter specific, prin abandonarea treptată a rigidității hierarhice bizantine, care e înlocuită cu o interpretare mai liberă, apropiată de realismul artei apusene.

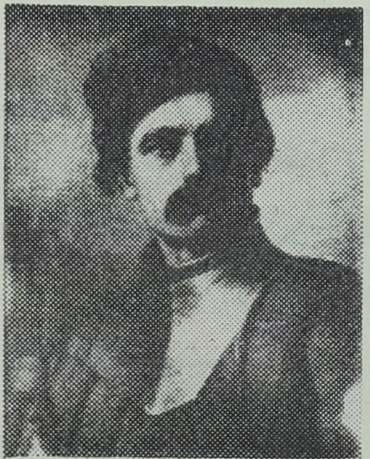
Acești zugravi, ridicați din mijlocul școlilor țărănești, prin îmbinarea elementelor locale populare cu cele importate (ale Renașterii italiene) și-au dat aportul în laicizarea picturii.

Alți artiști ai acestei perioade sînt: Dimitrie Turcu, Sava Petrovici, Constantin Daniel.

O dată cu ridicarea unor artiști de talia primului pictor cu studii academice, Mihail Velceleanu, spre mijlocul sec. XIX, arta plastică în Banat înregistrează o îmbogățire a preocupărilor tematice, o lărgire a viziunilor artistice, o

interpretare mai apropiată de realitate.

Cea mai reprezentativă figură a picturii românești din sec. XIX în Banat a fost NICOLAE POPESCU (1835-1877). El s-a afirmat ca artist, prin



talentul său de portretist prin capacitatea de a zugrăvi pulsul lăuntric al personajelor sale, cit și ca artist militant.

Pictorul s-a născut în anul 1835 la Zorlențu Mare. A învățat de mic să zugrăvească icoane, în forma rudimentară a icoanelor sătești. Remarcându-se talentul adolescentului, este trimis la Bocea-Montană, la atelierul de pictură al lui Mihail Velceleanu, unde între anii 1849-1851 își face prima ucenicie.

După o scurtă ședere la Budapesta pleacă la Viena, între anii 1860-1864, unde urmează cursurile Academiei de Arte Frumoase.

Calitățile de desenator ale pictorului, s-au îmbinat cu preocupări asidue pentru cu-

loare și lumină, în lucrările în ulei. Seria operelor din perioada studiilor la Viena aflate în colecția Muzeului Banatului, confirmă aceste afirmații. Dintre aceste lucrări remarcăm:

„Călugăr capucin”, lucrare de o expresivitate ieșită din comun nu este opera unui începător ci a unui artist pe deplin format.

„Portret de bărbat cu toacă neagră” expus în galeria de artă este unul din frumoasele portrete ale picturii românești. În această lucrare printr-o economie de mijloace picturale, artistul a realizat o operă ce se impune prin calitatea execuției, evocind portretele Renașterii Italiene.

Între anii 1865-1867, Nicolae Popescu se află la Roma. Aici pictorul dă dovada unui deosebit interes pentru trecutul istoric al românilor, copind și difuzînd în țară scene de pe Columna lui Traian. Printre schițele sale se păstrează una executată în anul 1864, schiță în care artistul face o apologie a unirii Principatelor. Patriotismul cald, entuziasmul cu care milita prin arta sa, pentru înlăturarea idealurilor poporului român, i-au însoțit întreaga viață.

În anul 1877, Nicolae Popescu intenționează să întemeieze o Academie de pictură la Caransebeș, prima școală de acest gen din Banat. Moartea timpurie, la numai 42 de ani a întrerupt această frumoasă inițiativă.

Opera lui Nicolae Popescu, îl situează printre cei mai de seamă pictori bănațeni, printre reprezentanții de frunte ai picturii românești din sec. XIX.

STELA RADU
Muzeograf principal

REVELAȚII

Prin punerea în scenă a operetei „MY FAIR LADY” de Frederik Loewe, Opera timișoreană a făcut noi pași pe calea atragerii spectatorilor, spre realizarea aceluși liant sufletesc dintre foliul și scenă fără de care nici o instituție de artă nu simte bucuria izbînzii împlinite.

În acest sens teatrul liric timișorean poate vedea cu satisfacție roadele muncii sale.

„My fair lady” abordează o temă interesantă problema fonetică, mai precis a artei de a vorbi corect atît din punct de vedere gramatical cît și din punctul de vedere al vocabularului. Pe această idee de bază se grefează o gingașă idilă amoroasă, alături de prezentarea unor aspecte ale vieții sociale din Anglia.

Eroina principală, viitoarea lady Eliza Doolittle, a fost interpretată de tînăra solistă Olimpia Bizera. Possoare a unui glas catifelat, cu frumoase inflexiuni, Olimpia Bizera a făcut și dovada unui joc de scenă elevat, nuanțînd cu finețe toate stările sufletesti ale personajului.

Prezența scenică consacrată, Emil Rotundu a interpretat rolul profesorului de lingvistică Henry Higgins cu o deosebită dezinvoltură. Sigur pe sine, stăpin al unei palete vocale agreabile Emil Rotundu ne-a făcut din nou dovada posibilităților sale.

Iuliu Mare a realizat cu prospețime și franchetă rolul colonelului Pickering, un rol cu mai puțin fior liric dar cu multe pasaje de proză.

Ne-au mai plăcut Mircea Mavrodin, Margareta Zsizsik, Lia Macarie-Aman, Alexandru Draja și Vasile Nicola care deși în roluri episodice, de coloratură și-au adus un însemnat aport la reușită.

Orchestra sub conducerea lui Ioan Kecenovici, sobră, a punctat ritmic desfășurarea partiturii, fără ostentativității.

Regia semnată de Ion Dacian, artist al poporului, laureat al premiului de stat, a reușit să pătrundă într-o măsură înțelegătoare în sufletul lui Loewe ca și libretul lui Lerner mergînd pînă la reliefarea detaliată a tuturor amănuntelor.

Coregrafia aparținînd maestrului coregraf Iosif Malou — Bucureștii ni s-a părut partea cea mai puțin realizată, acesta mai ales prin comparație cu alte spectacole unde era la înălțime.

În ansamblu însă, ținem să relevăm că reprezentarea operetei „My fair lady” de către Opera timișoreană constituie un veritabil succes.

HORIA POPA

BALETUL ELECTRONIC

Piesa cunoscutului dramaturg Paul Everac a fost lansată în premiera pe țară la Timișoara; mai exact ea a fost lansată într-o premieră pentru un public studențesc. Faptul nu surprinde nici în privința gazdelor: Teatrul Matei Milo și nici în privința primului auditor: Ateneul studențesc politehnic, ambele timișorene; nu surprinde prin aceea că autorul asumîndu-și regia, a studiat acest experiment, în sensul schemei structurale a Baletului său electronic, într-un laborator adecuat, acela al teatrului timișorean.

În acest climat propice pretențiosul Balet și-a conturat materialicește forma, modul său de exprimare nou, ambianța sa modernă. Nervul subtil al replicilor, caracteristice pieselor lui Everac, își înfige de astă dată ramificațiile într-o analiză mai profundă, utilizînd totodată un teren mai variat și mai amplu. Acțiunea este simplă, ea se rezumă la fapte cotidiene, aparent lipsite de semnificație, dar împletite într-un simultaneu în care corelațiile, poate chiar mai mult — rezonanțele, se subliniază foarte limpede. Angrenajul subtil al rolurilor „jucate” de cei treizeci de actori, ocupă tridimensional întregul spațiu scenic, încît spectatorul poate cuprinde și optic într-o singură viziune, întreprîndu-se gesturilor odată cu cel al replicilor, din care mesajul se clădește clar, fără echivo-uri.

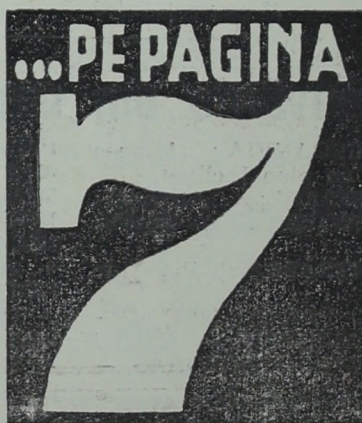
În conținut, Baletul electronic analizează legăturile elementului uman în complexitatea potențelor sale fizice sau spirituale, profesionale, sociale sau morale. Baletul descoperă țesătura delicată a nuanțelor acestor potențe într-o intimitate complexă de variante, pe care „blocul electronic” o poate permite. Viața umană pulsează acolo în cadrul organizării ei moderne: acolo stereotipiile relațiilor profesionale, cu avansurile și poticnirile sale, invadează teritoriul afectivității, acolo individul tinde să de-

vină o schemă de comportament cu valențe definite. Sinteza piesei arată însă că totuși el, omul, depășește această stare de legături schematizate, tipice, previzibile, înlocuibile prin funcțiuni construite adecvat, pentru a deveni o singularitate. De la această treaptă domeniul strict uman rămîne intangibil față de efectele „ciberneticizării”, produs al propriei sale spiritualități.

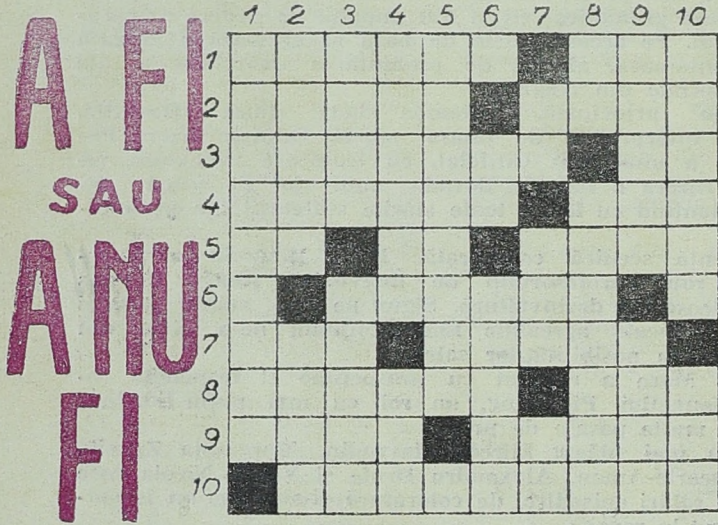
Jocul actorilor, din vasta distribuție, a fost foarte bun, omogen în contextul complexității și simultaneității, contribuind în mod egal la reușita spectacolului. În mod aparte animatorul, propriu și figurat, artistul emerit Gh. Leahu a fost ca totdeauna la înălțime. Iar dacă obiectivul analizei dramatice a scos în evidență rolurile Corneliu Cherșes și Ovidiu Moldovan, faptul ne obligă să constatăm că perechea merită să fie relevată pentru jocul frumos pe care ni l-a oferit. Merită felicitări colective, numeros credem, care a conturat scenografia, a strînit luminile și sunetul, pentru a realiza un spectacol reușit.

Aportul esențial la obținerea acestui calificativ se datorează însă autorului. Odată mai mult, succesul acestei piese aduce prin „Ferestre deschise” o „ștafetă nevăzută”; aceea a prieteniei pe care dramaturgul Paul Everac și studenții politehnicieni din Timișoara și-o datorează reciproc.

I. PREDA



REBUS



ORIZONTAL: 1) De n-ar fi, n-ar mai fi în față. — E surport aureolar. 2) E a dorului durere. — A fi de-al familiei. 3) De n-ar fi, suferințele s-ar întehi. — Aproape de mare, e cel pe care poți merge călare. 4) De n-ar fi, și-ar putea tăia craca de sub picioare. — De n-ar fi, totul s-ar ofili. 5) E între bine și rău! — De n-ar fi, n-ar lumina careul. — A fi plouat. 6) A fi cât se poate de rău (pl.) 7) A fi pe aproape. — Nu pot fi îmbolnăviți. 8) A aranja.. cu gust. — E o putere... și totuși nu. 9) E de adaos. — Tîlc. 10) A nu fi apropiat...

VERTICAL: 1) E un lăcaș al sfințelor (pl.). 2) Sînt de ris. — Aci e asemenea unui GIND. 3) Ar fi bine să-l luăm mereu de... coarne. — A fi la începutul vieții(pl). 4) A face vînt. — A fi dascăl pe jumătate! 5) Intră în retribuirea unor avocați, medici. 6) E și azi, e și mine, mereu cite una. — A fi birocratic. 7) Ieșire fără a o utiliza! — De n-ar fi el, n-ar fi nici mai mulți. — A onora prin lipsa ceasului! 8) E tot de adaos. — A fi absorbit de gânduri. 9) A bea... zootehnic. — Ține de năvălitori. 10) A nu fi curat (fig. pl). — A nu fi lung.

STEFANIA STEGAROIU
CONSTANTIN BURCEA

INDUSTRIALĂ
(CRIPTOGRAFIE: 6,2,6,6,2,4)

STUDENTEASCĂ
(CRIPTOGRAFIE: 3,8,2,5,1,7)

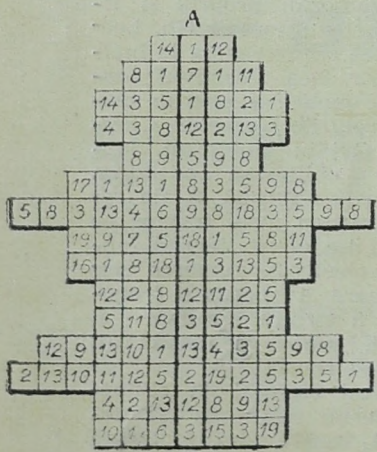
B(9/D)LD||A+L I AAA... M DE A

METALURGICĂ

(CRIPTOGRAFIE: 2,13,3,7,5,3,2,6,6)

COAV×NDRAAT I FEAT

C BURCEA-MEC.T.S.

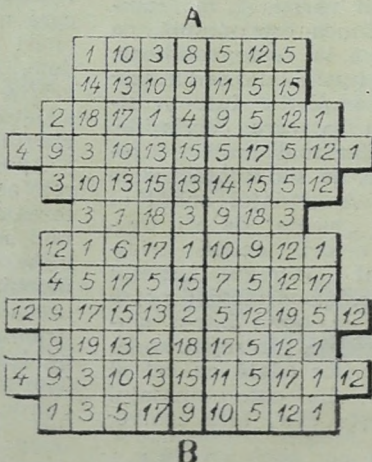


Inlocuieți cifrele prin litere veți găsi 15 termeni dintr-o ramură a tehnicii, iar pe A-B una din secțiile acestei ramuri, specialiștii în acest domeniu sînt pregătiți și de I.P.T.

DORIN VASIN,
II-electrotehnică

Inlocuind cifrele cu litere veți afla pe verticala A-B o ramură a chimiei organice, iar pe orizontală 12 noțiuni legate de ea

NICU DOLANA
I-chimie



Rezolvările din numărul trecut

DIN MECANICĂ: Mîngea cade pe un plan înclinat. NESINGULARI: Amîndoi; ÎN TERMOTECNICĂ: Semilimitate. STUDENTEASCĂ: Plan de seminar. VINE PRIMĂVARA: Orizontal: MIRESMĂ — ASTRU — AROMA — TOPORAȘ —

PASARI — SUTURA — ADUNATA — SICA — CI — ATASA — EA — G — IAZ — IRISI — TAR — N — AA — INCASATA — IARBA — IU — A — ED — RIURI — NUCI — I — IB — RAVASI — ULN — MOȘI — ALATURAREA — ARĂTURA — ARȚAR — SITAR — INTRARI.

Posta: Tov. Băncilă Ileana III C și Ivanovici Liana III C. sînt invitate la Redacția Micron pentru lămurirea sesizării

lor în legătură cu premiul I acordat la concursul de fotografie a revistei noastre.

UMOR

Cuante

— Dumneata de ce rizi, acolo în spate?
— Pentru că n-am găsit loc mai în față!

XXX

Mi s-a spus că de cînd public eu „umor“, Micronul se face „de ris“.

XXX

Chelnerii aplică regula tirbușonului fără să posede cele mai elementare noțiuni de electronică.

ADI PARASCHIV

Romante pe teme fotbalistice sau: Glosar fotbalistic-muzical

Șut la poartă: — „De ți-ar spune poarta ta“.
Precizie în șut: — „Pe lingă plopii fără soț“.
Suze pentru fault neintenționat: — Cruce albă de mes-teacăn“.
Luft: — Rămii, o nu pleca rămii“.
Urmărirea adversarului: — „Dor de răzbunare“.
Jucător în formă: — „Dacă-n douăzeci de toamne“.
Jucător de rezervă: — Mai spune-i că nu m-ai uitat“.
Tehnică individuală: — „Îți mai aduci aminte doamnă?“.
Viața sportivă: — „Să-mi cînți cobzar“.
Divizia A: — „Dor pribeag“.
Pasă la coechipier: — „De ți-am greșit îți cer iertare“.
Unicul gol: — „De ce nu vîi?“.
Henț în careu: — „Dă-mi mîinile să le sărut“.
Greșală de arbitraj: — „Am început să-mbătrînesc“.
Începerea campionatului: — „Adio clipe fericite“.
Retrogradare: — „S-au scuturat toți trandafirii“.
Ocazie de gol: — „De-acum nu te-oi mai vedea“.
Antrenament: — „Pocnind din bici“.
Condiție fizică: — Se-aud piraiele curgînd“.
Autogol: — „Cine mi te-a scos în cale“.
Centrare precisă: — „Numai una“.
Jucător transferat: — „Pasăre nevinovată“.
Fenta: — „N-ai să știi niciodată“.
Intercepție: — „Te-ăștept pe-același drum“.
Viteză: — „Mîndra mea de altă dată“.

MIRCEA CIUGUDEAN

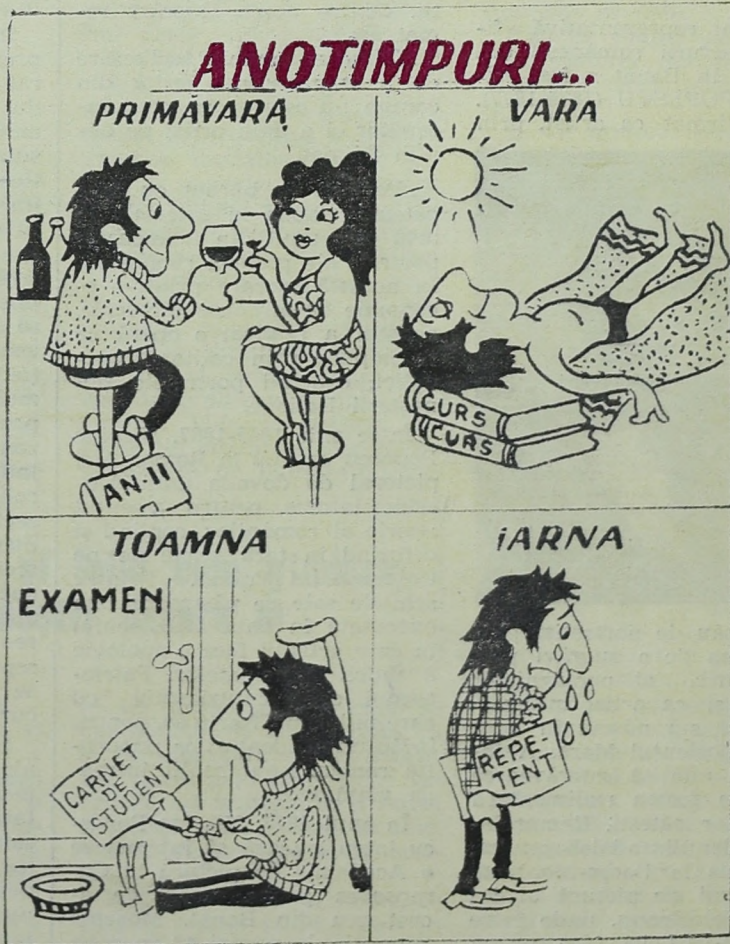
CULMEA

„GRĂDINARULUI: Să fie iute ca... ARDEIUL și totuși să nu-l scoată nimeni din... PEPENI.
„GRĂDINĂRESEI: Să fie de furie... VINĂTA.
„TÎMPLARULUI: Să-și iasă din... TÎȚINI, să-i sară ȚAN-DĂRA și totuși să fie un om cu SCAUN la cap.
„TURNĂTORULUI: Să-și dea ARAMA pe față.
„CROITORULUI: Să-și dea în... PETIC.
„HINGHERULUI: Să taie frunze la... CIINI.
„ALPINISTULUI: Să se ducă pe... RIPA.
„JUCĂTORULUI DE OINĂ: Să dea cu BÎTA-n baltă.
„SCAFANDRULUI: Să intre la... APA.
„MUZICANTULUI: Să cînte fără... MASURA.
„UMORISTULUI: Să moară de... RIS (de pădure).
„SUDORULUI: Să nu facă și... LIPITURI.

CALAMBURURI

— Pește echivalent unui bărbierit. (Caras)
— Animalul preferat de Cow-Boy. (Șacal)
— Una tip încuetoare. (Genială)
— Unul alungat de miros. (Izgonit)
— Unul pus pe jaf. (Inspirat)

OVIDIU CORBUN



DESEN DE A.L. DUPĂ IDEIA LUI CĂT. ALEXANDRU-C.ȚII

USCĂTURI

Odată cu trecerea examenului de admitere majoritatea studenților își găsesc linia cea bună căutînd să frecventeze cu regularitate cursurile, să promoveze examenele, în sfîrșit să-și păstreze cu demnitate locul care l-a ocupat. Cum în fiecare pădure mai sînt și uscături...

FAC ELECTROTEHNICĂ:
Talpaș Gheorghe anul I EM are 132 de absențe nemotivate. Nu a promovat nici un examen. Exmatriculat 20. III. 1969.

Peici Ovidiu — I CE-sem. I „MSA“ are în sem. II, 80 de absențe nemotivate. Nu a promovat nici un examen. Exmatriculat 20. III. 1969.

Ciucur Pavel — I EE-repetent. Nu a promovat nici un examen. A fost sancționat cu MSA și UA pentru 91 de absențe nemotivate. În sem. II are 29 absențe nemotivate. Exmatriculat 20. III. 1969.

Lăpădescu Augustin — I EH MSA și reținerea bursei pe o lună pentru absențe nemotivate — 243. De la 21. XII. 1968 nu mai frecventează cursurile. A părăsit căminul. A refuzat să se prezinte la decanat. Exmatriculat 9. I. 1969.

FAC CHIMIE IND.:

Doina Dumitrescu și Coriolan Vușcan, ambii din anul II eliminăți și trimiși în producție pînă la toamnă, în special pentru absențe.

FAC. DE CONSTRUCȚII:

Anton Ioan și Radu Mircea, ambii din anul III, exmatriculați pentru joc de cărți.

Farcaș Iosif — an. III — lipsă de interes față de învățatură și absențe nemotivate. Exmatriculat. Toți trei trimiși în producție, cu drept de reînscrisiere.

MSA — Muștrare scrisă cu avertisment.
UA — Ultim. avertisment.

Va urma...

COLEGIUL DE REDACȚIE:

Redactor-șef: Conf. Iosif Preda, redactor șef-adj: Corneliu Popovici, secretar de red: Marius Popovici, membrii: Conf. Bernard Rothenstein, Conf. Coleta De Sabata, Asist. Mircea Șelariu, șef.lucr. Valeria Lăpușan, șef. lucr. Uwe Grün, Dan Moraru, Constantin Burcea, Daneș Emil, Mircea Săcui, Șovar Ioan. Grafica Adolf Losacova
REDACȚIA: bv. 30 Decembrie nr. 2, etaj III.
TIPARUL executat la Întreprinderea poligrafică „Banat“, Timișoara, R.S.R.